

распаленъ, колкото повече опасността растеше. Въ това време той олицетворяваше трескавото народно състояние.

Нѣма съмнѣние че инициативата произлизаше него време отъ народа. На 28 мартъ парижскитѣ секции се явиха въ оградата на Конвента и искаха слѣдующето: „на 10 августъ Законодателното Събрание, имъ дързостта да признае, че то не може да спаси отечеството; народътъ възстана и отечеството бѣ спасено. Ние ви питаме, чувствува ли се при днешнитѣ обстоятелства Конвента силенъ за да спаси отечеството, или е той съгласенъ да приеме едно ново усилие отъ страна на народа, което ние ви прѣдлагаме“.

Извѣстията отъ бойното поле не бѣха по-утѣшителни отъ колкото вътрѣшното положение. Въ първитѣ дни на марта прѣсна се слухъ, че френската армия въ Белгия се намира въ затруднително положение; стана нужда да се зематъ извънредни мѣрки за отбрана. Карно прѣдложи и Конвента постанови да испрати деветдесетъ и трима отъ членоветѣ си въ департаментитѣ за да ускорятъ набора и да пращатъ събрания народъ на границитѣ.

„Испратете комисаритѣ, извика Дантонъ, вдѣхнете имъ енергията си; нека тѣ тръгнатъ още тая нощъ. Погледнете, граждани, каква блѣскава сждба ви очаква. Що! вие имате цѣлъ народъ за лостъ, и разума за точка на упора и вие още не сте прѣобърнали свѣта!“

Впечатлението на тия думи бѣ грамадно; оратора свърши като каняше всички къмъ примиряване. „Нека нѣма вече прѣспирни, карания и отечеството е спасено“.

Дантонъ говореше искрено; той се домогваше до примирение, което се разбиваше прѣдъ недовѣрието и гордостта на двѣтѣ партии. Въ продължение на всичката борба, той повидимому се колебаеше мѣжду раздражението причинявано отъ нападенията на Жирондинцитѣ и грижата за безопасността на отечеството, което